

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobkyně: **Ing. Š. S.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, Moravská Ostrava, 702 18 Ostrava

o žalobě ze dne 9. 4. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. MSK 149220/2017, sp. zn. DSH/34295/2017/Mac, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně byla uznána vinnou z přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měla dopustit z nedbalosti tím, že dne 1. 3. 2016 v době kolem 13:50

hodin na ulici Nádražní ve Frýdku-Místku, před vlakovým nádražím ČD, při řízení vozidla Fiat Panda RZ X ve směru od Komerční banky k nádraží ČD a při otáčení na komunikaci vlevo, se nechovala ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožovala život, zdraví jiných osob, své chování nepřizpůsobila zejména povětrnostním podmínkám a situaci v provozu, nedbala zvýšené opatrnosti a přehlédla chodkyni, která přecházela z levé strany přes komunikaci, a došlo k nárazu přední části vozidla do chodkyně, která poté upadla na vozovku. Při dopravní nehodě došlo ke zranění chodkyně J. T., podvrtnutí levého kolena. Po dopravní nehodě nezajistila na místě nehody vyznačení situace a s vozidlem odjela do nemocnice. Tímto svým jednáním porušila povinnosti stanovené v § 4 písm. a), § 24 odst. 1 a § 47 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání jí byla uložena sankce podle § 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, a to pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Žalobkyni byla dále uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 2 500 Kč stanovené podle § 1 odst. 1, odst. 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

2. Správní orgán I. stupně, Magistrát města Frýdku-Místku, odbor dopravy a silničního hospodářství, rozhodl o vině žalobkyně dne 22. 9. 2017 výrokem II. rozhodnutí pod č. j. MMFM 126530/2017, sp. zn. MMFM_S 11665/2016/OdaSH/BlaR tak, jak je uvedeno v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, a žalobkyni byla uložena sankce taktéž uvedená v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozhodnutí. Výrokem I. rozhodl o vině J. T., nar. X, bytem P. 785, P. z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustila tím, že se dne 1. 3. 2016 v době kolem 13:50 hodin na ulici Nádražní ve Frýdku-Místku, před vlakovým nádražím ČD, nechovala ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožovala život, zdraví nebo majetek jiných osob a svůj vlastní, kdy při přecházení přes vozovku směrem k podchodu ČD držela v ruce mobilní telefon a došlo ke střetu s vozidlem Fiat Panda RZ X přijíždějícím zprava, po kterém upadla na vozovku, přičemž svým jednáním porušila povinnosti stanovené v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 250 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisového materiálu Policie ČR, který obsahuje protokoly o nehodě, fotodokumentaci, úřední záznamy o vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu, odborné lékařské nálezy o zranění J.T., znalecký posudek znalecké kanceláře ADONE ze dne 12. 7. 2016 vyžádaný Policií ČR, protokol o ústním jednání u správního orgánu I. stupně ze dne 5. 10. 2016, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 10. 2016, č.j. MMFM 133851/2016, kterým byla uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu J. T. za porušení povinnosti stanovené v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a vůči žalobkyni bylo řízení zastaveno. K odvolání J. T. ze dne 23. 10. 2016 bylo v odvolacím řízení rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 20. 3. 2017, č.j. MSK 144941/2016 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Správní orgán I. stupně si vyžádal doplnění znaleckého posudku, a tento byl vypracován dne 4. 6. 2017 o závěru, že výpověď řidičky, že v okamžiku střetu s chodkyní její automobil již stál, se jeví jako technicky nepřijatelná. Následně dne 6. 9. 2017 proběhlo další ústní jednání a dne 22. 9. 2017 bylo vydáno tak v pořadí druhé rozhodnutí správním orgánem I. stupně.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 22. 9. 2017 potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí

žalovaný nezpochybnil zjištěný stav věci a napadené rozhodnutí považoval za přezkoumatelné se zdůrazněním, že v daném případě nelze uplatnit zásadu omezené důvěry, neboť chodkyně nevstoupila do jízdní dráhy řidiče neočekávaně, nepředvídatelným způsobem. Rovněž neshledal za nepřiměřené sankce, neboť obě sankce jsou na samé spodní hranici zákonné sazby, a nebyl ani důvod pro snížení sankce dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb.

4. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného z důvodu **a)** nedostatečného zjištění skutkového stavu, jestliže správní orgán nevzal do úvahy povětrnostní situaci a stav vozovky na místě vzniku dopravní nehody, za přitěžující okolnost jí byla dána skutečnost, že po dopravní nehodě nezajistila na místě nehody vyznačení situace a s vozidlem odjela do nemocnice. Dále se správní orgán nezabýval rozporem mezi tvrzením chodkyně, že se jí nic nestalo, což tato tvrdila do telefonu i své matce, přičemž ve zprávě ošetřujícího lékaře je uvedeno, že došlo k podvrtnutí levého kolene, nikoli poškození kolene vlivem nárazu automobilem; **b)** nepřiměřenosti trestu s ohledem, že k přestupku došlo na základě spolupiny dalšího obviněného a je nepřiměřený ve srovnání s tresty ukládanými v trestních věcech pachatelům dopravních nehod, v jejichž důsledku došlo k ublížení na zdraví s následkem smrti. Správní orgán měl použít institutu správního uvážení, jak mu to dovoluje novela přestupkového zákona. Zejména uložení sankce zákazu řízení na dobu 12 měsíců je pro ni a její rodinu totální znemožnění mobility, neboť žije v malé obci bez frekventované dopravní obslužnosti. Ke stanovení dolní hranice pro uložení pokuty odkázala na ústavní nálezy sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 a sp. zn. Pl. ÚS 12/03 ze dne 10. 3. 2004. Za nespravedlivou a nepřiměřenou výši pokuty považuje ve vztahu ke svým majetkovým poměrům, kdy má nepravidelný příjem a částka 27 500 Kč je pro ni již částkou vzhledem k vyživovací povinnosti k nezletilým dětem a účty za bydlení částkou značnou. Výše její sankce je nepřiměřená ve srovnání s pokutou, která byla dána chodkyni; **c)** porušení zásady časové působnosti zákona, jestliže správní orgán nepostupoval ve věci uložení sankce již podle nové právní úpravy platné a účinné v době rozhodnutí, tj. dle zákona č. 250/2006 Sb., a to v souladu se zásadou příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele, kdy je nutno použít příznivější znění zákona. Správní orgán měl z moci úřední zkoumat, zda je možné uplatnit tuto zásadu především ve vztahu k uložené sankci s poukazem na ust. § 44 mimořádné snížení výměry pokuty zákona 250/2016 Sb. s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 A 126/2002-27 ze dne 27. 10. 2004. Navrhla zrušit jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátit žalovanému a Magistrátu města Frýdku-Místku k dalšímu řízení a uložit žalovanému povinnost zaplatit náklady řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V případě, že soud neshledá žalobu důvodnou, nechť sníží uloženou sankci v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., jež byla v podobě peněžitě pokuty ve výši 27 500 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců uložena.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 14. 8. 2018 odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále zdůraznil, že již dle úředního záznamu o podání vysvětlení žalobkyně ze dne 18. 3. 2016 a 16. 5. 2016 žalobkyně opakovaně uvedla, že chodkyně říkala, že jí bolí levé koleno, stejně tak se v řízení vyjadřovala i chodkyně. Žalobkyni byla uložena sankce na samé dolní hranici zákonné sazby ve výši 25 000 Kč, nikoli ve výši 27 500 Kč a zákaz činnosti na dobu 12 měsíců, vzhledem ke všem polehčujícím okolnostem, jako nedbalostní zavinění, dosavadní bezúhonnost, projevená lítost, spolupráce se správními orgány, a to i přes okolnosti přitěžující jako doba a místo skutku. Pokud jde o mimořádné snížení výměry pokuty podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., který nabyl

účinnosti v průběhu správního řízení, pak žalovaný trvá na tom, že daný případ není ničím natolik mimořádným, aby odůvodňoval aplikaci tohoto ustanovení. V úvahu by teoreticky mohly připadat pouze důvody pod písmenem a) nebo c) tohoto ustanovení. Žalovaný ovšem nemá za to, že nápravy žalobkyně lze dosáhnout i uložením nižší sankce; a to jednak s ohledem na skutečnost, že žalobkyně po celou dobu řízení ani v nejmenším sebekriticky neuznala, že porušila povinnost dbát zvýšené opatrnosti v místě, které to svým charakterem jednoznačně vyžaduje, a že prostě přehlédla chodkyni, která jí nevběhla náhle do jízdní dráhy, nýbrž přešla již nejméně polovinu vozovky, jednak s ohledem na skutečnost, že žalobkyně nepravdivě podsouvá chodkyni vyjádření, která chodkyně neučinila („chodkyně bezprostředně po vzniklé události tvrdila, že ji nic není a nic se nestalo“ – srov. strana druhá odvolání bod II., a dále „chodkyně sama přiznala, že ... si četla v mobilním telefonu“ – srov. strana druhá bod II. 1 žaloby), což nesvědčí o takovém přístupu k věci, který by odůvodňoval uložení nižší sankce pokuty. Současně žalovaný nemá za to, že uložení pokuty na dolní hranici zákonné sazby je vzhledem k poměrům žalobkyně nepřiměřeně přísné: žalobkyně není nezaměstnaná, nepobírá starobní či invalidní důchod ani sociální dávky, jak vyplývá z žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě, správní orgán jí povolil splácet sankci pokuty ve splátkách, přičemž je schopna splácet částku ve výši 2 000 Kč měsíčně. Žalovaný nijak nepolemizuje s tím, že jde zajisté o sankci citelnou, to však je podstatná vlastnost každé sankce, jinak by se mýjela účinkem. Navrhl žalobu zamítnout.

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že Policie ČR v rámci šetření nehody si vyžádala znalecký posudek u znalecké kanceláře ADONE, který byl vypracován dne 12. 7. 2016 a poté tento byl doplněný k žádosti Magistrátu města Frýdek-Místek dne 4. 6. 2017, dále založen odborný lékařský nález o zranění J. T., protokol o ústním jednání u správního orgánu I. stupně ze dne 5. 10. 2016, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 10. 2016, č.j. MMFM 133851/2016, kterým byla uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu J. T. za porušení povinnosti stanovené v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a vůči žalobkyni bylo řízení zastaveno. K odvolání J. T. ze dne 23. 10. 2016 bylo v odvolacím řízení rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 20. 3. 2017, č.j. MSK 144941/2016 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Dne 6. 9. 2017 proběhlo další ústní jednání a dne 22. 9. 2017 bylo vydáno tak v pořadí druhé rozhodnutí správním orgánem I. stupně.
7. Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřípustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ust. § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
8. Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobkyně.
9. Soud nepřisvědčil námitce ohledně neúplně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány měly dostatečnou oporu ve správním spise pro svůj závěr o spáchání uvedeného přestupku žalobkyní. Není pravdou, že správní orgán nevzal do úvahy povětrnostní situaci a stav vozovky v době dopravní nehody. Jak vyplývá z obsahu znaleckého posudku, znalec vycházel ze situace, že viditelnost byla zhoršena, vozovka byla mokrá atd. Správně a

dostatečně zjištěný skutkový stav soud nezpochybněl ani tvrzením ohledně zranění chodkyně. Jak vyplývá z obsahu spisu, ani sama žalobkyně v průběhu řízení nezpochybovala, že by žalobkyně nenarazila do jejího auta. Soud o prokázání skutkového stavu věci správními orgány nemá žádné pochybnosti.

10. Podstatou druhé žalobní námitky je tvrzení žalobkyně o nepřiměřenosti trestu. Soud v této souvislosti nejdříve odkazuje na ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterého za přestupek se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h), a dle § 125c odst. 6 cit. zákona zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho roku do dvou let za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h). Žalobkyně byla uznána vinnou z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu a s odvoláním na právě uvedenou citaci právních ustanovení byla žalobkyni stanovena sankce vždy na dolní hranici, tj. pokuta ve výši 25 000 Kč (nikoliv jak tvrdí ve výši 27 500 Kč, neboť částka 2 500 Kč jsou náklady řízení dle vyhl. ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb.) a zákaz činnosti na 12 měsíců. Stanovil-li správní orgán sankci vždy na spodní hranici, nelze mu vytknout, že nepřihlédl k polehčujícím okolnostem. Přestože správní orgán stanovil sankci vždy na dolní hranici, žalobkyně má za to, že pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz řízení vozidel v délce 12 měsíců jsou nepřiměřeně vysoké. Na tomto místě soud musí zdůraznit, že posouzení spodní hranice sankční sazby je zásadně věcí zákonodárce. Uložení peněžité pokuty ve výši 25 000 Kč je pro žalobkyni jistě nepříjemné, avšak v žádném případě se nejedná o částku, která by mohla ohrozit existenci jí samotné, či její rodiny, a to i s ohledem na vývoj průměrné mzdy v ČR, kdy za uvedený přestupek je stanovena dolní hranice pokuty 25 000 Kč již od roku 2006 (dříve § 22 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb. ve znění novely č. 226/2006 Sb.). Pokuta může za určitých okolností představovat zásah do základního práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to v případě, pokud zasahuje do majetkových poměrů jedince se značnou intenzitou, to však není případ žalobkyně. Zakotvení minimální výše pokuty do zákona v zásadě sleduje legitimní cíl, neboť umožňuje odlišit závažnost či nebezpečnost těchto kterých typů protiprávních jednání. Pokud se týká sankce zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel, soud sice chápe žalobkyni, že tento druh sankce může mít pro ni závažnější dopad, než uložená pokuta, a to vzhledem k charakteru její výdělečné činnosti, nicméně ke skutku, který žalobkyně spáchala, zákonodárce přikázal kumulativní uložení dvou druhů sankcí, a to pokuty a zákazu činnosti. Stanovení několika druhů sankcí, ať již alternativně nebo kumulativně, není nijak výjimečné v oboru trestního i správního práva (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09).
11. V průběhu řízení o přestupku nabyt účinnosti nový zákon o přestupcích číslo 250/2016 Sb. (účinnost od 1. 7. 2017) a žalobkyně se dovolává použití ustanovení § 44 tohoto zákona, tedy mimořádného snížení výše pokuty. Dle tohoto ustanovení pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Žalovaný se ve svém rozhodnutí vzhledem k téže námitce podané již v odvolání, možnosti mimořádného snížení pokuty zabýval, avšak k využití tohoto ustanovení neshledal důvod, když za rozhodující považoval skutečnost, že otáčení vozidla

žalobkyně prováděla na velmi rušném prostoru v blízkosti křižovatky, před nádražím a vstupem do podchodu, kde je velký výskyt chodců. Úvaha o možném snížení pokuty pod dolní hranici stanovenou zákonem je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů, a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Při vyhodnocení této otázky soud dospěl k závěru, že závěry žalovaného ohledně možnosti mimořádného snížení výše pokuty je logické, správní orgán své rozhodnutí náležitě odůvodnil a jak již konečně výše uvedeno, uložil žalobkyni sankce vždy na dolní hranici. Dle názoru soudu žalovaný nepřekročil meze správního uvážení.

12. Vytýkané porušení zásady časové působnosti zákona, jestliže již správní orgán I. stupně nepostupoval ve věci uložení sankce za vytýkaný přestupek již podle nové právní úpravy zákona č. 250/2016 Sb., a nepoužil ustanovení § 44 citovaného zákona, čímž porušil čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, úzce souvisí s výtkou nepřiměřenosti trestu, která byla soudem vypořádána v odstavcích 10 a 11 tohoto rozsudku. K této námitce soud dále uvádí, že žalobkyně se porušením § 4 písm. a) a § 24 odst. 1, § 47 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. písm. h) zákona o silničním provozu. V obsahu těchto ustanovení zákona o silničním provozu k žádné změně nedošlo. S odvoláním na ust. § 2 odst. 5 zákona č. 250/2016 Sb. správní orgán měl toliko možnost mimořádného snížení výměry pokuty, což, jak výše uvedeno, neučinil a v odůvodnění svého rozhodnutí se s tím také vypořádal. Nevyužití tohoto ustanovení nelze vytýkat správnímu orgánu nezohlednění použití mírnějšího zákona, naopak v tomto konkrétním případě, správní orgán event. použitím mírnější zákonné úpravy se zabýval, nicméně neshledal důvod k jeho užití.
13. V závěru žaloby žalobkyně navrhla soudu moderaci trestu dle § 78 odst. 2 s.r.s. Dle citovaného ustanovení soud rozhoduje-li o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním, v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. V dané věci správní orgán stanovil pokutu i zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel vždy na dolní hranici. Jestliže sankce byla stanovena na dolní hranici, soud nemá prostor pro event. snížení sankce. Soud neshledal ani důvod pro upuštění od trestu. Preventivní úloha postihu nespočívá jen v účinku vůči žalobci. Postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003 uveřejněný pod č. 560/2005 Sb. NSS). Soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že v daném případě

nejsou dány předpoklady pro upuštění od uložení sankce, neboť nejde o postih zjevně nepřiměřený.

14. Soud tedy uzavírá, že správní orgány správně projednaly přestupek a ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu soud neshledal pochybení vytýkaná tomuto rozhodnutí žalobkyní a má za to, že jde o rozhodnutí zákonné.

Závěr a náklady řízení

15. Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobkyně a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.
16. Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aniž by nařizoval jednání podle ust. § 51 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, který by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 14. září 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně